

РЕШЕНИЕ

№ 1723

гр. София, 16.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 22.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **8594** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Д. К. С., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: С., [жк], [улица], чрез адв. В. С. П. – САК, със съдебен адрес: С., [улица], партер, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 2077/14.08.2021 г., издадена от Р. А. Г. – младши автоконтрольор в ОПП-СДВР (ЗППАМ), с която на оспорващия е наложена ПАМ по чл. 171 т. 1 б. „б“ ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, като е отнето СУМПС №[ЕИК].

Иска се отмяна на цитираната заповед.

В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна, издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, довели до фактическа, правна и доказателствена необоснованост и в несъответствие с целта на закона.

В съдебно заседание оспорващият, своевременно и редовно призован, не се явява, представлява се от адвокат П., редовно упълномощена, която заявява, че поддържа жалбата така, както е подадена. Счита, че е нарушено правото на защита на доверителя ѝ, като излага доводи за размиване по отношение на фактическата обстановка и твърди, че жалбоподателят не е извършил от субективна и обективна страна състава на нарушението. Прави искане за присъждане на направените

разноски.

За ответната страна Младши автоконтрольор в ОПП – СДВР, редовно призован, не се явява, не се призовава. В писмото, с което е изпратил административната преписка, прави възражение за прекомерност на претендираните от другата страна разноски.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не изпраща представител.

Административен съд София – град, като взе предвид разпоредбата на чл. 168 от АПК и прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища, прие за установено следното:

На 14.08.2021 г. около 22:42 часа в [населено място],[жк]на [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], Л. Н. Н. - мл. автоконтрольор в ОПП – СДВР, в присъствието на Р. А. Г., съставил АУАН № GA 416532 от 14.08.2021 г. против оспорващия, който като водач на МПС – БМВ 325 с рег. [рег.номер на МПС] , управлява собствения си лек автомобил и отказва му бъде извършена проверка с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 номер 0208 за установяване употребата на алкохол в кръвта.

Издаден е талон за мед. изследване номер 080918 до УМБАЛ Света А., като лицето не е изпълнило предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му.

Били иззети СУМПС и два броя табели с рег. номера на автомобила.

На 14.08.2021 г. Р. Г. – Младши автоконтрольор в ОПП - СДВР, упълномощен със Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на Директора на СДВР, въз основа на така съставения АУАН, е издал атакуваната Заповед за прилагане на ПАМ № 2077/14.08.2021 г., с която на оспорващия е наложена ПАМ на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП – „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца“.

Заповедта е връчена лично на Д. К. С. на 14.08.21 г., видно от отбелязването върху екземпляр от същата, а жалбата му е депозирана в АССГ на 23.08.2021 г.

По делото е представена цялата преписка по издаване на оспорения акт, включително и заверено копие от Заповед № 2700/14.08.2021 г. на Р. А. Г. – младши автоконтрольор в ОПП-СДВР.

Към административната преписка са приложени освен заверено копие на оспорената заповед и АУАН, въз основа на който е издадена ПАМ, Наказателно постановление, ЗППАМ № 21-4332-004773/17.08.2021 г. и талон за изследване № 08091801 от 14.08.2021 г., видно от който жалбоподателя е отказал да бъде тестван за употреба на алкохол.

При така изяснената фактическа обстановка и след проверка на оспорвания административен акт съобразно чл. 168, ал. 1 АПК, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, от надлежна страна, с правен интерес от обжалването и в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 АПК. Разгледана по същество жалбата се явява неоснователна по следните съображения:

Предмет на осъществявания съдебен контрол е Заповед № 2700/14.08.2021 г. на Р. А. Г. – младши автоконтрольор в ОПП-СДВР, с която на оспорващият е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

Съдът проверява законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 АПК, без да се ограничава само с тези посочени от оспорващия, като може да обяви нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Необходимо е да са налице в тяхната съвкупност всички изисквания за валидност на административния акт, а именно: да е издаден от компетентен орган, в изискуемата форма, при спазване на административнопроизводствените правила, да не противоречи на материалноправните разпоредби и да съответства с целта на закона. Липсата на някоя от предпоставките води до незаконосъобразност на административния акт и е основание за отменянето му.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая оспорваната заповед е издадена от компетентния за това орган – Младши автоконтрольор в ОПП – СДВР, оправомощен за това съгласно приложената по делото Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на Директора на СДВР.

Оспорената заповед е издадена в писмена форма, като в нея са посочени фактическите и правни основания за издаването ѝ, т.е. съдържа необходимите реквизити, съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Спазени са разпоредбите на материалния и процесуалния закон.

Като правно основание за издаване на оспорената заповед е посочена разпоредбата на чл. 171, т. 1 б. „б“ от ЗДвП. Съгласно същата в редакцията към момента на издаване на заповедта гласи: „За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач: който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0, 5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.“

Посочената законова норма съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно. Самостоятелното осъществяване, на която и да е от тях, дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата. В случая, за да приложи ПАМ по отношение на оспорващия, административният орган се е позовал на наличието на една от посочените в чл. 171, т. 1 б. „б“ ЗДвП хипотези, а именно – отказа на оспорващия да му бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на алкохол в кръвта и не изпълни предписание за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско

изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му. Тези обстоятелства съдът счита за безспорно доказани, с оглед събраните по делото писмени доказателства. Поради това недоказани са твърденията в жалбата за нарушения на процесуалния закон.

Описаното в заповедта фактическо основание за издаването ѝ представлява юридически факт, от който органът черпи правомощията си и въз основа на който се извършва последващата съдебна преценка за законосъобразността на властническото произнасяне.

Съдът не приема за основателни изложените от жалбоподателя твърдения за допуснати съществени процесуални нарушения, изразяващи се в неизпълнение на задължението на административния орган да изясни всички факти и обстоятелства. Видно от приложените по делото доказателства административният орган е изпълнил в пълнота това свое задължение.

Съдът не приема и доводите, че е нарушено правото на защита на жалбоподателя. След като оспорващият е отказал да му бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на алкохол в кръвта и не е изпълнил предписание за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, административният орган не само е имал право, но за същия е съществувало и задължение да издаде заповед за прилагане на предвидената в чл. 171, т. 1 б „б“ ЗДвП принудителна административна мярка. Доколкото нормата е императивна, то и административният орган действа в условията на обвързана компетентност, т.е. преценката и мотивите за прилагане на този вид принудителна мярка са направени от законодателя при създаване на самата правна норма.

По своята правна същност принудителните административни мерки са актове на държавно управление от категорията на индивидуалните административни актове и следва да бъдат подчинени на принципа на законност, както по отношение на издаването им, така и по отношение на изпълнението им. Заповедите, с които се прилагат принудителните административни мерки, са индивидуални административни актове, налагат се въз основа на предвидените в закона предпоставки и се регулират от нормите на АПК. В конкретния случай, фактически основания се съдържат, както в оспорената заповед за прилагане на ПАМ, така и в АУАН № GA 416532/14.08.2021 г., който изрично е посочен като основание за издаване на обжалвания административен акт. Именно АУАН е поставил и началото на административното производство по издаване на процесната заповед.

Съгласно чл. 171, ал. 1 ЗДвП, принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон. Нарушението на водача е констатирано със съставен акт за установяване на административно нарушение, като съгласно чл. 189, ал. 2 ЗДвП, АУАН има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното.

При така изложеното, настоящият състав намира, че оспорената заповед е правилна и законосъобразна, а подадената против нея жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изложеното се налага извода, че обжалваната заповед отговаря на

изискванията на чл. 146 от АПК, а именно издадена е от компетентен орган, в изискваната от закона форма, спазени са материалните и процесуалните разпоредби при издаването ѝ, като съответства и на целта на закона, поради което същата е законосъобразна.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, Трето отделение, 46-и състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. К. С., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: С.,[жк], [улица], чрез адв. В. С. П. – САК, със съдебен адрес: С., [улица], партер, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 2077/14.08.2021 г., издадена от Р. А. Г. – младши автоконтрольор в ОПП-СДВР.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: